

ТВОРЧУ МЛЯВІСТЬ ПОДОЛАЮ!

Стійкої пандемії начебто немає,
Та щось ослаб, провис у мене творчий нерв,
Якусь незвичну в мозку млявість відчуваю,
Енергію на корені зїдає черв.

Тому, коли укотре вірш почну писати,
Два-три рядки й апатія перебива,
Я починаю рефлексивно хвилюватись
І десь потрібні губляться тоді слова.

Писалося раніш охоче і без втоми,
Тепер частенько й фіззарядки не роблю,
Чому, звідкіль такі з'являються симптоми?
Те, що завжди любив, тепер вже не люблю...

Як гляну на написані раніше збірки,
Не радість виникає в серці та в очах,
Скривлюся вमितь, немов ковтнув пігулку гірку,
Охопить стати творчим імпотентом страх.

Невже так наближається кінець безславний
Й коли закінчиться цей творчий суховій?
Хіба тут допоможеш “плачем Ярославни”?
Запитую себе я вкотре без надій.

Стряхнусь душею, як було не раз зі мною,

Немов проснувшись від холодної води,
Вода хай зніме безпорадність, як рукою,
Щоб не лишилися млявості сліди.

Я цього разу творчу млявість подолаю,
Запанувати знову мусить оптимізм,
Не просто відчуваю це, а твердо знаю □
Поборе, як завжди, здоровий егоїзм.

Дата написання вірша: 2021-01-20